BISBAT DE LLEIDA
Full Dominical

ANY LIV ■ NÚM. 45 | 8 de novembre de 2026 | www.bisbatlleida.org / Aportació voluntària: 0,30 €

CAMINS OBERTS

Una Església que lluita

Estimats diocesans,



Tots hem jugat, de petits més. De fet, quan teníem pocs anys, fèiem volar la imaginació per jugar. De vegades érem herois i de vegades astronautes... Però això no tenia gaire importància; el que era decisiu era que havíem de guanyar. Ho donàvem tot; ningú no volia quedar en segon lloc. De vegades, també cal dir-ho, alguns jocs eren tan competitius que es convertien en «lluites», i aquestes acabaven malament perquè la rivalitat pujava de to. Això de «jugar lluitant» va amb la condició de criatura. Amb tot, és clar que tot ésser vivent intenta lluitar per allò que vol. I aquestes lluites no són pas un joc.

Si l'Església vol ser feliç, sap que ha de lluitar a favor del Regne de Déu, des de la pau. Agraeixo la lluita dels voluntaris de diverses entitats diocesanes que se situen al costat dels més necessitats. Aquest és el nostre lloc i la nostra lluita: fer costat als més febles. És una lluita dura, però feliç.

Els qui donen el seu temps a favor dels altres —a part d'agrair l'existència de tants voluntaris i voluntàries, demano que puguin créixer en nombre— són grans lluitadors, perquè no pensen en ells mateixos, sinó en els altres. Això és signe de noblesa, però també de coratge i d'esperança. La victòria dels pobres, que és la de Déu, arribarà.

L'Església diocesana, en el nostre cas, la de Lleida, vol assolir aquesta victòria, que no és res més que una comunió viva i vivent.

La vida de Jesús fou també una lluita —sense violència, òbviament—. Ell demanava que la hipocresia quedés del tot erradicada del cor de la persona; aspirava que la gent s'adonés que Déu és a prop de la sinceritat; somiava en veu alta i expressava amb rotunditat la força del perdó; entenia que la pregària era el camí per lliurar les millors batalles contra l'enemic —que pren formes tan variades com, per exemple, la rutina, el desencant i la tristesa.

El nostre pla pastoral vol ser un referent per assolir aquesta força necessària que ens predisposi a lluitar a favor del Regne. En aquest pla s'expressa la importància de la «parroquialització». No es tracta d'armar-nos institucionalment, de tal manera que siguem estranys en aquest món que ens toca viure. Es tracta de lluitar per renovar les nostres parròquies i fer que siguin expressió veritable de la proposta i la victòria de Jesús: ser una comunitat que viu la comunió i en comunió, amb Déu i amb els germans. Això tindrà lloc gràcies a la predisposició de cada creient, però també —permeteu-m'ho— gràcies als recessos diocesans que es proposaran durant els propers mesos al nostre bisbat. L'aposta és forta. Cal que ho sigui.

Feliç l'Església que lluita des de la fe, des de la pau i des de l'esperança. Per a nosaltres, la lluita no és pas quelcom que ens hagi de remetre a una situació de vencedors i vençuts. Déu ens crida a tots, i la lluita, que caldrà dur a terme en diferents fronts, ha de tenir sempre un horitzó: la comunió. Integrar tothom: aquesta és la lluita real.

Fem-nos forts gràcies a una vida sagramental viscuda amb un esperit de conversió; amb una formació curosa que no ens allunyi de la realitat; amb una pregària quotidiana que faciliti sempre la pertinença eclesial; amb una predisposició generosa per ser missioners allà on transcorre la nostra vida. I recordeu: la victòria de Déu, que és comunió amb Ell i és pau, està arribant.

Amb la meva benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Obertura del curs de conferències de l'IREL

La psicòloga i teòloga Llum Delàs va obrir, el passat 15 d'octubre, el curs 2026-2027 de l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) amb la conferència titulada «L'espiritualitat profètica: El compromís amb el món». La xerrada, que inaugura el cicle de conferències que enguany versaran sobre diferents enfocaments a l'entorn de l'espiritualitat i la recerca de la felicitat, va reunir un nodrit públic a la sala d'actes del Rectorat de la Universitat de Lleida (UdL). Juntament amb l'IREL i la UdL, el cicle també compta amb la Fundació Joan Maragall i l'Institut d'Estudis Ilerdencs (IEI) entre els organitzadors. En l'acte inaugural es va voler tenir un record per Mn. Ramon Prat, fundador de l'IREL i pel doctor Joan Viñas, traspassats durant el curs passat.

La propera tindrà lloc el 12 de novembre al Paranimf de l'Acadèmia Mariana i anirà a càrrec d'Antoni Gelonch sota el títol «Per què encara soc cristià?»



CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que lucha

Queridos diocesanos,

Todos hemos jugado, especialmente de pequeños. De hecho, cuando teníamos pocos años, dejábamos volar la imaginación para jugar. A veces éramos héroes y otras veces astronautas... Pero eso no tenía demasiada importancia; lo decisivo era que teníamos que ganar. Lo dábamos todo; nadie quería quedar en segundo lugar. A veces, también hay que decirlo, algunos juegos eran tan competitivos que se convertían en «luchas», y estas acababan mal porque la rivalidad iba en aumento. Eso de «jugar luchando» es propio de la condición infantil. Con todo, está claro que todo ser vivo intenta luchar por aquello que quiere. Y estas luchas no son un juego.

Si la Iglesia quiere ser feliz, sabe que debe luchar a favor del Reino de Dios, desde la paz. Agradezco la lucha de los voluntarios de diversas entidades diocesanas que se sitúan al lado de los más necesitados. Este es nuestro lugar y nuestra lucha: estar al lado de los más débiles. Es una lucha dura, pero feliz. Quienes dedican su tiempo a favor de los demás —además de agradecer la existencia de tantos voluntarios y voluntarias, pido que puedan crecer en número— son grandes luchadores, porque no piensan en sí mismos, sino en los demás. Esto es signo de nobleza, pero también de valentía y de esperanza. La victoria de los pobres, que es la de Dios, llegará.

La Iglesia diocesana, en nuestro caso, la de Lleida, quiere alcanzar esta victoria, que no es otra cosa que una comunión viva y vivificante.

La vida de Jesús fue también una lucha —sin violencia, obviamente—. Él pedía que la hipocresía quedara completamente erradicada del corazón de las personas; aspiraba a que la gente se diera cuenta de que Dios está cerca de la sinceridad; soñaba en voz alta y expresaba con rotundidad la fuerza del perdón; entendía que la oración era el camino para librar las mejores batallas contra el enemigo —que adopta formas tan variadas como, por ejemplo, la rutina, el desencanto y la tristeza.

Nuestro plan pastoral quiere ser un referente para alcanzar esa fuerza necesaria que nos predisponga a luchar a favor del Reino. En este plan se expresa la importancia de la «parroquialización». No se trata de armarnos institucionalmente, de tal manera que seamos extraños en este mundo que nos toca vivir. Se trata de luchar por renovar nuestras parroquias y hacer que sean expresión verdadera de la propuesta y la victoria de Jesús: ser una comunidad que vive la comunión y en comunión, con Dios y con los hermanos. Esto tendrá lugar gracias a la predisposición de cada creyente, pero también —permitídmelo— gracias a los retiros diocesanos que se propondrán durante los próximos meses en nuestra diócesis. La apuesta es fuerte. Es necesario que lo sea.

Feliz la Iglesia que lucha desde la fe, desde la paz y desde la esperanza. Para nosotros, la lucha no es algo que deba remitirnos a una situación de vencedores y vencidos. Dios nos llama a todos, y la lucha, que habrá que llevar a cabo en diferentes frentes, debe tener siempre un horizonte: la comunión. Integrar a todos: esta es la verdadera lucha.

Hagámonos fuertes gracias a una vida sacramental vivida con espíritu de conversión; con una formación esmerada que no nos aleje de la realidad; con una oración cotidiana que favorezca siempre la pertenencia eclesial; con una disposición generosa para ser misioneros allí donde transcurre nuestra vida. Y recordad: la victoria de Dios, que es comunión con Él y es paz, está llegando.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Èxit de participació del Tren Missioner a Núria



Unes 145 persones de la diòcesi de Lleida van participar, el passat 17 d'octubre, en la tercera edició del Tren Missioner - DOMUND 2026, una trobada interdiocesana celebrada al Santuari de la Mare de Déu de Núria que va reunir infants, joves i famílies de diferents punts de Catalunya. Els participants lleidatans es van desplaçar en tres autocars i procedien de les parròquies de Montserrat, el Pilar-Santa Maria Magdalena, les Borges Blanques i Torregrossa. Entre ells hi havia nombrosos nens i nenes de catequesi de Primera Comunió, per als quals aquesta sortida va representar l'inici del curs catequètic.

La trobada, organitzada en la vigília del DOMUND, que enguany celebra el seu centenari, va començar amb el trajecte en tren cremallera des de Queralbs fins a Núria. Al llarg de la jornada, els participants van gaudir d'activitats lúdiques, música i danses tradicionals dels cinc continents, testimonis missioners i una passejada per l'entorn del Santuari. Un dels moments centrals va ser la celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Josep Lluís Serrano. La jornada va culminar amb la Festa de l'Enviament Missioner, en què els participants van renovar el seu compromís de viure i compartir la fe en les seves comunitats.

El Tren Missioner és una iniciativa impulsada per Cristians Sense Fronteres, conjuntament amb les delegacions diocesanes de Missions i les Obres Missionals Pontifícies de les diòcesis catalanes, amb l'objectiu de fomentar l'esperit missioner i la convivència entre comunitats cristianes.

Moren el prevere Francesc Rosselló i el diaca Joan d'Àvila Busquets

La diòcesi de Lleida ha perdut recentment el prevere Francesc Rosselló Elias, mort el 18 d'octubre als 99 anys, i el diaca permanent Joan d'Àvila Busquets Baró, que va morir el dia 17 als 63 anys.

Mn. Francesc Rosselló, nascut a Flix el 1927, va ser ordenat sacerdot el 1958 i va exercir el seu ministeri durant 68 anys en diverses parròquies de la diòcesi, entre les quals les d'Alguaire, Corbins, Torrelameu i Santa Maria Magdalena de Lleida. També va ser arxipreste de les Garrigues i va assumir altres responsabilitats diocesanes.

Per la seva part, Joan d'Àvila Busquets, nascut a Seròs el 1963, va ser ordenat diaca permanent el 2015. Va desenvolupar el seu ministeri a la Unitat Pastoral del Baix Segre, integrada per les parròquies d'Aitona, Soses, Seròs, Massalcoreig i la Granja d'Escarp, on ja havia exercit com a animador de comunitat.



Mn. Francesc Rosselló

Visita institucional del president del Parlament



El president del Parlament de Catalunya, Josep Rull, va visitar el Palau Episcopal de Lleida i va mantenir una trobada institucional amb el bisbe Daniel. Tots dos van tenir l'oportunitat de parlar de qüestions d'interès per les dues institucions en un to cordial, i es van posar mútuament a disposició de l'altre en temes en que, eventualment, puguin col·laborar.

Sant Llorenç recupera el tríptic de Sant Pere

El bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, va rebre i beneir el passat 20 d'octubre el tríptic de Sant Pere de l'església de Sant Llorenç després d'haver passat per un procés de restauració. Acompanyat pel rector de la parròquia, Mn. Javier Jauset, i dels fidels que posteriorment van assistir a la Santa Missa, el bisbe Daniel va expressar la seva satisfacció per la recuperació d'aquest element de l'art escultòric gòtic lleidatà.



El tríptic ha passat per un procés de restauració al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya de Valldoreix (CRBMC), liderat per Aleix Barberà, on s'han reparat desperfectes i brutícia acumulada, així com s'han consolidat materials degradats. La restauració ha estat possible gràcies a una subvenció del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i dels fons aportats per la pròpia parròquia de Sant Llorenç. La intervenció ha tingut un cost de 16.292 euros, 6.400 dels quals han correspost a la subvenció de la Generalitat. A més, hi ha hagut una despesa afegida de 1.790 euros pel procés de muntatge.

Cal recordar que fa dos anys, l'octubre de 2024, també es va completar la restauració d'una altra de les obres importants de Sant Llorenç, el retaule de Santa Úrsula, que va ser intervingut pel mateix equip de restauradors.

Lleida, present al Congrés d'Hospitalitats de Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida va participar, el passat 17 d'octubre, en el 14è Congrés d'Hospitalitats de Catalunya, celebrat al Seminari de Solsona, que va reunir representants de les diferents hospitalitats catalanes.

La trobada es va centrar en el lema «Acompanyar la vulnerabilitat: presència i esperança», amb una conferència a càrrec de la doctora Conxita Medina, metgessa de família i directora de l'equip d'atenció primària de Berga. La jornada també va incloure una taula rodona sobre aquesta mateixa temàtica, amb la participació de professionals dels àmbits sanitari, psicològic i social.





Pelegrinatge per l'Any Sant Compostel·là

El Bisbat de Lleida ha organitzat un pelegrinatge diocesà a Santiago de Compostela que tindrà lloc del 5 a l'11 d'abril de 2027, sota el lema «Caminem en esperança cap a Santiago» i en el marc de l'Any Sant Compostel·là. La iniciativa convida els fidels de la diòcesi a compartir un viatge espiritual i cultural per diferents indrets de la península abans d'arribar a la tomba de l'apòstol.

Les places són limitades i les inscripcions ja es poden realitzar a la recepció del Bisbat de Lleida o a les parròquies, així com a través dels tels. 973 268 628 i 619 221 603 o per correu electrònic: peregrinacionsbisbatdelleida@gmail.com.

REFLEXIONS

La crida de l'altre

En la proposta de Jesús, l'altre deixa de ser l'altre per esdevenir el proïsme. Comprendre'l com el proïsme és una vertadera revolució ètica, perquè deixa de ser algú estrany que està davant meu, un cos amb un conjunt de necessitats, per esdevenir algú pròxim, no solament en el sentit físic del terme, sinó emocional.

L'exigència d'estimar el proïsme transcendeix fronteres i prejudicis. Aquest amor *des-centra* la persona orientant-la cap a l'altre. El jo i el proïsme coincideixen sense confondre's, s'agermanen, es fan u. Es pot, per tant, estimar el proïsme com a un mateix. El proïsme i un mateix arriben a ser la mateixa persona en l'espai de l'amor, en el misteri de comunió que l'amor propicia. Al proïsme cal estimar-lo *des de* i *per ell* mateix, posant-se en la seva pell. Aquí es desvela quelcom especial: en l'opció pel Crist les fronteres entre el jo i l'altre són flexibles.

Només qui es reconeix com a criatura i admet la pobresa del seu ésser pot obrir-se a una experiència de transcendència. En efecte, aquesta obertura exigeix essencialment una virtut que, en la saviesa pràctica de Jesús és la més fonamental de totes: la humilitat. El seu contrari, la supèrbia, és un mal capital, que consisteix a creure que ho puc tot, que no tinc límits, que per a mi tot és possible.

La humilitat és la condició de possibilitat de l'escolta de la crida, però també la font de l'obertura als altres. No és estrany que santa Teresa d'Àvila repeteixi en els seus textos que la humilitat és la veritat. Només quan un s'adona de la pobresa i de la inconsistència del seu ésser, s'obre i s'abandona a aquell Ésser que el sosté i el crida. La humilitat ens obre als altres amb la voluntat d'aprendre d'ells i de créixer conjuntament a través de l'encontre i el diàleg amorós.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ **Dilluns.** (lit. hores: de la festa) [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-13.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà; sant Teodor, soldat mr. (s. IV).

10. □ **Dimarts** [Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10]. Sant Lleó el Gran, papa (toscà, 440-461), i dr. de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.

11. □ **Dimecres** [Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ **Dijous** [Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ **Divendres** [2Jo 4-9/ Sl 118 / Lc 17,26-37]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (1197); santa Ennata, vg.

14. ■ **Dissabte** [3Jo 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. □ **Diumenge vinent,** XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / Sl 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.

Diumenge XXXII de durant l'any (A)

Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudents se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudents els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us conec." Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Se parecerá el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuzas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: "¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!". Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: "Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas". Pero las prudentes contestaron: "Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis". Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: "Señor, señor, ábrenos". Pero él respondió: "En verdad os digo que no os conozco". Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora».

COMENTARI

«Les que estaven a punt entraren amb ell a la festa»



Les paràboles sempre tenen un punt de dificultat que les fan una mica estranyes. Passa amb la paràbola d'avui: les noies que s'havien emportat oli per les torxes no el volen compartir amb les altres; quan és de nit, han d'anar a comprar-ne a la botiga... quan tornen el nuvi els afirma: *Us dic amb tota veritat que no us conec*. Tot això no ens ha d'estranyar perquè tota paràbola té un punt central i en funció d'aquest ensenyament estan narrats tots els altres elements. En la paràbola d'avui el punt central és: *Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora*, que hem d'estar preparats quan arribi el Senyor, que és el nuvi (ens convida a un banquet de bodes!), que hem d'estar a punt, tenir l'oli suficient: saber escoltar i posar en pràctica les paraules de Jesús sobretot el manament de l'amor; l'oli són les nostres bones obres, la fe, l'estar plens de l'Esperit Sant. Evidentment es tracta d'una preparació individual, personal i intransferible: ningú no pot substituir la nostra resposta. Per això les noies prudents no poden compartir l'oli amb les nècies. I així el Senyor ens adverteix per estar sempre preparats perquè quan arribi el nuvi no ens trobi sense res. La paràbola parla de les *noies prudents i de les desassenyades* que no pensen que el nuvi pot trigar en arribar, que només viuen el dia a dia sense pensar en el futur. La primera lectura també ens parla de la saviesa, del seny. De fet, afirma que *pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur*; però no cal esforçar-se massa per trobar-la: *Ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen.* Del que es tracta és que siguem conscients, prou savis per estar a punt quan arribi el Senyor. Certament que a la vida hi ha moments de distracció, moments que ens adormim (de fet es van adormir totes), però si hem edificat sobre roca, sobre escoltar i posar en pràctica la paraula de Jesús, quan ell arribi ens trobarà a punt. L'amor, la fe, la resposta al Senyor han de ser de cada dia: així quan ell arribi segur que ens trobarà preparats.

Mn. Jaume Pedrós

Edició: MCS del Bisbat de Lleida, c/ Bisbe 1, 25002 Lleida; tel. 973 268 628; a/e: mcs@bisbatlleida.org · Web: www.bisbatlleida.org
Dip. legal: L. 1771-2014 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.